

Rozjímanie na 23. decembra v utorok

Rozjímanie na 23. decembra.
Navrhované témy sú: Jánovo
poslanie; skryť sa a zmiznúť;
tichá cesta Božieho konania.

„ČÍM LEN BUDE tento chlapec?“ (Lk 1, 66). Priatelia Zachariáša a Alžbety v ich malej dedinke sú v úžase. Okolo narodenia Jána sa dejú podivuhodné veci. Očakávanie rastie každým okamihom. Jeho otcovi sa práve vrátila reč a všetky jeho slová sú slovami chvály a požehnania Bohu. Zachariáš nedokáže skryť svoju radosť a vďačnosť. Ľudia okolo neho cítia Božie pôsobenie vo všetkých týchto udalostiach, preto nechcú nič

zmeškať; všetky slová si zaznamenávajú v hĺbke duše.

V tej dedine „počuli o veľkom milosrdenstve, ktoré Pán preukázal“ Alžbete (porov. Lk 1, 58). Aj my chceme počas týchto Vianoc, ktoré sú už pred dvermi, znova počuť o Božom milosrdenstve, o tom, aký je dobrý, ako veľmi nás miluje a ako nás chce zachrániť a oslobodiť od hriechu. Môžeme poprosiť Máriiných príbuzných, aby nám pomohli nastražiť uši, aby sme sa čo najlepšie pripravili na prijatie úžasného daru vykúpenia. Vo vianočnej atmosfére týchto dní nechceme zlyhať pri počúvaní nežného Ježišovho hlasu. „Budme v tichu a dovoľme tomuto Dieťaťu, aby k nám prehovorilo; zapíšme si jeho slová do svojich srdc bez toho, aby sme spustili zrak z jeho tváre. Ak ho vezmeme do náručia a dovoľme mu, aby nás objal, dá nám pokoj srdca, ktoré nepozná západ slnka“[1].

V dnešnom evanjeliu vidíme, že predchodca sa práve narodil. Nie je to Mesiáš a on to vie. Niektorí mu výslovne položia túto otázku. A my vieme, že on odpovedá vždy rovnako: „On musí rásť a mňa musí ubúdať“(Jn 3, 30). Niekedy pre nás nie je ľahké nechať Pána pracovať. Nie je ľahké naučiť sa ustúpiť z cesty. Určite sme sa zapojili do apoštolskej misie a možno sme sa veľa modlili za konkrétneho človeka. Pravý apoštol však vie zostať v pozadí, vie, že nie je nepostrádateľný, nechce byť hlavným protagonistom; prináša dušiam Kristovo posolstvo, a nie svoje vlastné. Môžeme prosiť svätého Jána Krstiteľa, aby nám pomohol byť, tak ako on sám, dobrými predchodcami Ježišovho príchodu v živote mnohých ľudí okolo nás.

UŽÍVAŤ SI NIEČO znamená oceniť plody, ktoré to prináša. Apoštol vždy vidí ovocie, pretože vie, že nič z toho, čo robí v spojení s Ježišom Kristom, nepadne na neúrodnú pôdu. Vždy sa teší z poslania, aj keď výsledok nie je vidieť. Spôsob, akým Boh uskutočnil vykúpenie, je tajomný. Jeho narodenie, ktoré budeme onedlho sláviť, sa udialo bez toho, aby o ňom takmer niekto vedel. A Ján je dobrým predchodcom, pretože robí to, čo robil Ježiš: je diskretný, jednoduchý, nenápadný. Ako hovorí svätý Augustín: „Videl, kde je spása, chápal, že je len pochodňou, a bál sa, aby ho neuhasil vietor pýchy“[\[2\]](#).

Skryť sa a zmiznúť naplňa apoštolovu dušu pokojom, pretože ten, kto takto žije, vie, že je nástrojom. Je si vedomý, že nenesie celé bremeno. V dobrých časoch si uvedomuje, že je to Boh, kto ho stvoril. V zlých časoch si nerobí starosti, pretože vie, že Boh to napraví. A to mu neuberá na

entuziazme ani spontánnosti.

Naopak, zbavuje ho napätia, úzkosti a strnulosti. Vždy, keď sa nám zdá, že nám niečo uniká medzi prstami, môžeme Pánovi povedať, že mu dôverujeme; že nechceme nič pre seba, ale že sme ochotní byť kanálom, cez ktorý on prináša svoje šťastie iným.

Mnohí svätí boli naklonení žiť túto pokoru. Chcú napodobňovať Ježiša a rovnako ako on hľadajú len Božiu slávu. Svätý Josemaría spája tieto dva postoje. Mohlo by sa zdať, že zmiznúť znamená stiahnuť sa, vzdať sa poslania, ale nie je to tak. Jasne to vidíme v živote Jána Krstiteľa a všetkých svätých: pretože boli pokorní, nezanedbávali duše, ktoré boli pri nich. Preto mohol svätý Josemaría povedať: „Odkedy som sa rozhodol počúvať Boží hlas, keď som prvýkrát počul Ježišovu lásku, cítil som v duši túžbu skryť sa a zmiznúť; túžbu žiť tak, že *illum oportet*

crescere, me autem minui (Jn 3, 30);
hodí sa, aby Pánova sláva rástla a
mňa nebolo vidieť“[3]. Inokedy to
povedal stručnejšie: „Skryť sa a
zmiznúť je mojou úlohou, aby mohol
žiarit iba Ježiš“[4].

AJ JÁN IŠIEL pred Kristom, keď
prišiel čas, aby položil svoj život.
Musela to byť pre neho veľká radosť,
keď videl, ako jeho učeníci našli
Mesiáša a ako s ním zostali. Keď ho
zatkli a popravili, možno si myslel, že
to všetko stálo za to, aby splnil Božiu
vôľu, ale netušil, že onedlho bude po
jeho stopách kráčať sám Mesiáš.
Krstiteľ je najväčší z tých, čo sa
narodili zo žien (porov. Mt 11, 11), a
predsa žil v snahe zostať skrytý. Ak
meno Ján znamená *Božia priazeň*,
môžeme povedať, že Boh robí
šťastným toho, kto sa skrýva, dáva

mu pokoj, robí mu radosť. Bremeno sa stáva jemným a ťarcha ľahkou.

Boží plán sa realizuje týmto spôsobom, v tichosti a bez toho, aby si to mnohí uvedomovali. V našom záujme je, aby Kristus vládol, a už sa rozhodol, ako to urobí: z kríža, z bolesti, ktorú znáša za hriechy všetkých ľudí. Naplnilo sa proroctvo o Božej pokore dotiahnutej do krajnosti: „Božie sklonenie nadobudlo nevídaný a predtým nepredstaviteľný realizmus.

Stvoriteľ, ktorý drží všetko vo svojich rukách, od ktorého všetci závisíme, sa stal malým a potreboval ľudskú lásku. Boh je v stajni. Vskutku, ako inak by sa mohla jeho záľuba v človeku, jeho starostlivosť o neho javiť väčšia a čistejšia? Veď nič nemôže byť vznešenejšie, väčšie ako láska, ktorá sa takto skláňa, ktorá zostupuje, ktorá sa robí závislou“[5].

Prosíme Pannu Máriu, pokornú ženu z Nazareta, ktorá chcela, aby bol Ježiš vždy hlavnou postavou, aby nám pomohla byť účinnými a diskretnými nástrojmi v rukách najlepšieho remeselníka v dejinách.

[1] František, *Homília*, 24-XII-2015.

[2] Svätý Augustín, *Reč 293*.

[3] Svätý Josemaría, *List 29-XII-1947/14-II-1966*, bod 16.

[4] Svätý Josemaría, *List 28-I-1975*.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 24-XII-2008.
